

Wegwijzer in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

40. Harde lessen

Bijbelgedeelte: Numeri hoofdstuk 12-17

De ontevredenheid van Mirjam en Aäron

Als je denkt dat iedereen nu wel zijn lesje had geleerd, na alles wat er was gebeurd, heb je het mis!

De wolk van de HEER bleef een tijdlang stilstaan boven de Tabernakel. Waarschijnlijk de hele maand dat zij de kwakkel te eten hadden. In die tijd maakten Aäron en Mirjam (de zus van Mozes en Aäron) opmerkingen tegen Mozes over zijn buitenlandse vrouw. Maar Mozes deed net of hij het niet hoorde, want hij was de meest bescheiden mens van allemaal. Maar daarmee was het niet afgelopen. Ze spraken er ook met elkaar over dat Mozes altijd het woord had, en dat zij toch ook profeten waren van de HEER. Dit was heel erg tegen de zin van de HEER. Hij had Mozes uitgekozen, en Aäron had al helemaal geen recht van spreken, na zijn zonde met het gouden stierkalf. Hij mocht blij zijn dat de HEER hem niet meteen gedood had... Daarom riep de HEER hen alle drie bij Zich bij de Tabernakel.

De HEER riep Aäron en Mirjam bij Zich, en zei: "Luister goed. Als er bij jullie een profeet van de HEER is, maak ik mij in visioenen aan hem bekend en spreek ik met hem in dromen. Maar met mijn dienaar Mozes, op wie ik volledig kan vertrouwen, ga ik anders om: met hem spreek ik rechtstreeks, duidelijk, niet in raadsels, en hij ziet mijn gestalte. Hoe durven jullie dan opmerkingen op mijn dienaar Mozes te maken?" Daarna ging de HEER woedend weg. Meteen werd Mirjam wit als sneeuw, want zij kreeg een huidziekte. Toen Aäron dat zag, vroeg hij Mozes hen te vergeven, en Mirjam niet aan haar lot over te laten – want zij zou voortaan buiten het kamp moeten leven. Mozes smeekte daarop de HEER haar te genezen. Hij verhoorde hem, maar Mirjam zou zeven dagen ziek blijven en buiten het kamp moeten blijven. Na haar terugkeer in het kamp gingen de Israëlieten weer verder met hun tocht naar het beloofde land.

De verkenning van het beloofde land

Op een dag vroegen de Israëlieten aan Mozes of het niet goed zou zijn enkele mannen naar het beloofde land te sturen om het te verkennen.

Toen Mozes dat de HEER voorlegde, zei Hij dat Mozes uit elke stam van Israël één van de leiders moest kiezen. Want Hij wilde het volk op de proef stellen, om te zien of het Hem vertrouwde. Ze moesten als spionnen door het hele land gaan, en kijken of er veel mensen woonden, of ze sterk waren en in vestingsteden woonden of juist in dorpen, of het land vruchtbaar en goed bewoonbaar was. Ook vroeg Mozes hen vruchten mee te brengen.

Ze gingen op weg, en kwamen na veertig dagen terug, met vijgen en granaatappels, en een enorme druiventros die twee mannen aan een stok op hun schouders moesten dragen. Ze brachten verslag uit aan Mozes en het volk. Ze zeiden dat het land heel vruchtbaar was; en toen kwam dat bekende 'maar'... De mensen daar waren sterk en woonden in grote sterke steden. Er woonden zelfs reuzen. Een van de spionnen, Kaleb van de stam Juda, had al snel in de gaten waarop dit ging uitlopen, en zei: "We kunnen zonder problemen optrekken en het land in bezit nemen. We kunnen dat volk makkelijk aan". Maar de anderen zeiden dat de bewoners van dat land te sterk voor hen waren, en vooral dat die reuzen zo groot waren, en verder dat er nogal wat onplezierige kanten aan het land waren.

Toen het volk dit allemaal hoorde, barstte het in tranen uit, en ze begonnen te jammeren en te klagen. Ze zeiden tegen Mozes en Aäron: "Waren we maar in Egypte gestorven ... of hier in de woestijn ... we kunnen beter teruggaan naar Egypte". Dat leek velen een goed plan, en sommigen zeiden: "Laten we een leider kiezen en teruggaan naar Egypte". Dit was opstand tegen de HEER, en zijn dienaars, en Mozes en Aäron waren bang dat het volk hen zou vermoorden. Zij gingen op de grond liggen om hun nederigheid te laten zien. Maar dit werd Jozua en Kaleb teveel. Ze scheurden hun klederen, als teken van verdriet en berouw, en herhaalden nog eens dat het een goed land was dat zij hadden gezien. Ook spraken zij hun vertrouwen op de HEER uit: "Als de HEER ons goedgunstig gezind is, zal hij ons erheen brengen en het ons geven. Maar verzet u dan niet tegen de HEER en wees niet bang voor de bevolking van het land ... zij hebben niemand die hen beschermt en wij worden bijgestaan door de HEER". En dat was een heel sterk argument, want de zogenaamde goden die mensen hebben bedacht, bestaan niet en er is dus geen hulp van hen te verwachten. Maar de HEER had de Israëlieten laten zien dat Hij wél bestaat en hen tot dan toe steeds had geholpen. Maar het volk dreigde hen te stenigen.

Net op tijd verscheen de HEER, en vroeg Zich tegenover Mozes hardop af: "Hoe lang zal dit volk mij nog afwijzen? Hoe lang nog zal het weigeren op mij te vertrouwen ondanks alle wonderen die ik verricht heb?" Opnieuw zei God tegen Mozes, dat Hij het volk zou doden en uit hem een nieuw groot volk zou laten ontstaan. Maar weer zei Mozes dat Hij dat niet moest doen, omdat de Egyptenaren dan overal, ook in Kanaän, zouden vertellen dat de HEER de Israëlieten niet naar het hen beloofd land kon brengen, en hen daarom maar had gedood. Dat zou heel slecht voor Zijn Naam zijn.

Daarna deed Mozes een beroep op wat de HEER hem had bekendgemaakt over Zichzelf: "Laat daarom zien hoe groot uw verdraagzaamheid is, Heer. U hebt immers zelf gezegd: 'de HEER is geduldig en trouw, misdaad en schuld vergeeft hij, al laat hij niet alles ongestraft ...' Ik smeed u, toon uw grote trouw en vergeef dit volk zijn schuld, zoals u steeds vergiffenis hebt geschonken, van Egypte af tot hier toe". En de HEER antwoordde hem: "Ik zal vergeving schenken, zoals je vraagt". Toch kwam ook daarop een 'maar'... De HEER zou hen weliswaar niet onmiddellijk doden, maar ze kregen wel een heel erge straf! Niemand van alle mensen die steeds maar opstandig waren, en de HEER niet vertrouwden en gehoorzaamden, zou in het beloofde land mogen wonen. Zoals zij hadden gezegd dat zij liever in de woestijn zouden sterven, dan proberen het beloofde land in te nemen, zo zou het zijn. Voor elke dag dat de spionnen in het beloofde land waren, moest het volk een jaar in de woestijn blijven, tot allen van 20 jaar en ouder zouden zijn gestorven. Veertig jaar zouden zij nog in de woestijn moeten blijven. Om te voelen wat het was als de HEER hen verliet... Alleen Kaleb en Jozua zouden het beloofde land wél in mogen gaan. Om te laten zien dat het Hem ernst was, doodde de HEER de tien opstandige spionnen onmiddellijk.

Toen Mozes het volk had verteld wat de HEER gezegd had, was het natuurlijk heel erg bedroefd. Zoals altijd komt de spijt na de zonde. Maar de volgende morgen wilden ze laten zien dat ze toch liever het beloofde land in gingen nemen, en wilden ze optrekken om het te veroveren. Maar Mozes zei dat dit niet zou lukken, omdat de HEER niet met hen zou meegaan – wat ze natuurlijk konden zien, omdat de wolk boven de tabernakel bleef staan. Hij vroeg hen: "Waarom gaat u in tegen het bevel van de HEER?" En hij zei dat hun plan zou mislukken, omdat zij door hun vijanden – de Amalekieten en de Kanaänieten – zouden worden verslagen en gedood worden. Toch gingen ze en ze werden inderdaad verpletterend verslagen.

De volgende opstand

Wie denkt dat de Israëlieten nu dan toch wél hun lesje geleerd hadden, heeft het alweer mis! Drie mannen kwamen in opstand tegen Mozes. Dat waren Korach de Leviet, en Datan en Abiram van de stam Ruben. Zij werden gesteund door 250 belangrijke en door iedereen geachte leiders van het volk. Korach en die 250 mannen (Datan en Abiram waren er niet bij) gingen naar Mozes en zeiden dat hij het te hoog in zijn bol had gekregen en zich boven het volk stelde. Toen Mozes dit hoorde, ging hij weer op de grond liggen, en zei dat zij de volgende dag terug moesten komen, om te horen wat de HEER hen hierover te zeggen had. Korach kreeg van Mozes bestraffende woorden te horen, omdat het hem en andere Levieten kennelijk niet voldoende was dat zij de HEER mochten dienen. Niet Mozes, maar zij wilden kennelijk meer, namelijk priester zijn. Daarom moesten ze

allemaal een vuurbak meebrengen, met gloeiende kolen erin en reukwerk daarop. Aäron moest hetzelfde doen. Wie gekozen werd door de HEER zou Zijn voorkeur hebben. Omdat Datan en Abiram er niet bij waren, liet Mozes hen roepen, maar zij wilden niet komen, omdat zij Mozes niet langer als hun leider wilden gehoorzamen.

De volgende dag kwamen zij allen bij Mozes bij de Tabernakel, behalve Datan en Abiram. De HEER verscheen, en zei tegen Mozes en Aäron dat zij weg moesten gaan, omdat Hij het volk wilde doden. Maar Mozes en Aäron gingen op de grond liggen, en zeiden tot de HEER: "God, u die al wat leeft de levensadem schenkt, als één mens zondigt, laat u uw toorn dan op het hele volk neerkomen?" De HEER verhoorde Mozes weer. Hij moest echter met de andere leiders (die niet in opstand waren gekomen), naar de tenten van Korach, Datan en Abiram gaan, en iedereen zeggen dat ze uit de buurt moesten blijven. Toen Datan en Abiram uit hun tenten kwamen, met hun vrouwen en kinderen, zei Mozes: "Nu zult u inzien dat het de HEER is die mij gezonden heeft om alles te doen wat ik heb gedaan, en dat" ik dat niet uit mijzelf heb gedaan. De proef op de som zou zijn, dat als zij op de normale manier zouden sterven Mozes niet door de HEER was gekozen, maar dat als de HEER iets heel bijzonders zou doen – namelijk de aarde openen en hun tenten met de hele familie in de grond laten verdwijnen – dan zou de HEER Korach, Datan en Abiram niet hebben gekozen. Hij was nog niet uitgesproken, of de grond scheurde open en allen verdwenen in de diepte.

Dit was zo afschuwelijk om te zien en het angstgeschreeuw te horen, dat alle Israëlieten die het zagen wegluchtten, bang dat met hen hetzelfde zou gebeuren. Maar daarmee was het niet gedaan. Uit de Tabernakel kwam opnieuw een felle vlam, die de 250 opstandige leiders doodde.

De volgende dag kwam het volk bij Mozes klagen over wat er was gebeurd: "U hebt het volk van de HEER gedood". Het werd gevaarlijk voor hen, en de HEER verscheen en zei opnieuw dat Hij het volk wilde doden, en begon daar meteen mee. Maar Mozes riep naar Aäron, dat hij zijn werk als priester moest doen en ervoor te zorgen dat de HEER niet zou doen wat Hij had gezegd. De HEER stopte toen met het doden, maar er waren toen al wel bijna 15.000 mensen omgekomen.

Om nogmaals duidelijk te maken wie de HEER had gekozen als priester, moesten de twaalf hoofden van de stammen een staf van amandelhout met hun naam erop komen brengen. Voor de stam Levi zou dat Aäron zijn. De man van wie staf de volgende ochtend zou bloeien, dat was de man die de HEER had gekozen. De volgende ochtend bloeide de staf van Aäron. Zijn staf moest voor altijd worden bewaard vóór de ark van het verbond, als waarschuwing dat het nu afgelopen moest zijn met de opstandigheid het geklaag en gejammer.